

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Meditationes in Passionem Et Resvrrrectionem D. N. Iesv Christi

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

Meditatio 3. Quomodo Christus duos Discipulos miserit ad parandam
cœnam: & Matri extremu[m] valedixerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59870](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59870)

tum corporis, tot loculos cū Iuda circumferimus, id est laqueos quibus capiamur, & trahamur ad interitum. Omittamus hos loculos, ne peramus: neque enim Apostolorū ullus periit, nisi qui loculos habuit.

6. Quoties Dominum offendimus, ut nostra cupiditati faciamus satis, aut illius diuinas inspirationes contemnimus: toties Christum vili precio vendimus, & multo viliori nonnunquam, quàm illum Iudas vendiderit.

MEDITATIO TERTIA.

QUOMODO CHRISTVS DVOS
discipulos miserit ad parandam cœnam: & Matri extremum

Vale dixerit.

EVANGELIVM.

PRIMO die azymorū, mittit IESVS Petrū & Ioannem dicēs: Eūtes parate nobis Pascha, ut manducemus. At illi dixerunt: Vbi vis

Matt. 26.

Marc. 14.

Luc. 22.

20. MEDITATIONES

paremus? Et dixit ad eos: Ecce intro-
euntibus vobis in ciuitatem, occur-
ret vobis homo amphoram aquæ
portans, sequimini eum in domum
in quam intrat, & dicetis patri-
familias domus: dicit tibi Magister
apud te facio Pascha cum discipulis
meis. Et ipse ostendet vobis cænacu-
lum magnum, stratum, & ibi parate
nobis. Euntes autem discipuli inue-
nerunt sicut dixit illis IESVS, &
parauerunt Pascha. Vespere autem
facto venit IESVS eò cum duo-
decim.

FIGURAE.

1. Reg. 9.

SAVL cum socio dum querit Samue-
lem, occurrit in ipso vrbis ingressu
pueris exeuntibus ad hauriendam a-
quam, à quibus didicit, quo loco esset
Samuel, qui vtrumque eo die solemniter
adhibuit conuiuio.

Gen. 24.

Eliczer missus à domino suo Abra-
ham, ad inquirendum Laban, in vrbis
ingressu occurrit Rebecca, ferenti in
humeris lagenam aquæ; quæ inuita-

uit.

uit eum in domū patris sui, locum dicens esse ibi spaciosum, cum omnibus rebus ad habitandum necessarijs.

Anna Tobia mater, cum filio, in Tob. 10. longinquā peregrinationem iussu patris abituro, valedixisset, cœpit flere & dicere: baculum senectutis nostræ tulisti, & transmisti à nobis.

CONSIDERATIONES.

CONSIDERA Christum, sicut in *1. Punctū.*
 tota vita fuerat, ita in ipso vitæ exitu voluisse ostendere se obedientissimum. Non enim omittit obseruare, quicquid lege præscriptum erat, donec omnia perfectè compleuisset. Itaque cum appropinquaret dies Paschæ, scientes discipuli, Magistrum suum nō habere proprium diuersorium, ne tātum quidem loci, vbi caput reclinaret, accedunt ad illum: Magister inquit, vbi vis paremus tibi manducare Pascha? O paupertas filij Dei! ô exemplum humilitatis *Isai. 66.* inauditum! Dominus vniuersi, cuius cælum est sedes, & terra scabellum pedum ipsius, qui *Psal. 48.* ascit volucres, & dat cibum omni creaturæ in tempore suo, cum in mundum venisset, non habet.

tantum loci, quo peregrinus diuertat: & opus habet, vt alius ei commodet de habitatione, & quasi pro eleemosyna illi Agnum det, vt possit manducare Pascha, & vnam horam latior agere cum discipulis.

Considera vicissim, quomodo in hac ipsius humilitate, diuinitas tamen elucescat: prædicat enim discipulis quasi ad amissim omnia, quæ mox euenerunt. Deinde in extrema inopia ostendit, se omnium esse Dominum. Immutat enim sic mentem hominis Iudæi, vt quod cænaculum sibi suæq; familiæ apparatus ornauerat, id non modò in illum diem permitteret, sed in omne deinceps tempus Christo consecraret. Hoc enim ab eo tempore deinceps perfugium & hospitium fuit S. S. Apostolis. Felix cænaculum tam sublimibus dedicatū mysterijs! felicior tu ô Paterfamilias, qui tam prompta obedientia & caritate locum hunc demonstraisti Christo! Excipisti illum hospitio, meruisti igitur, vt ille aliud præbeat tibi hospitium, sine comparatione præstantius. Tu illi præbuiisti in terra, ille tibi in cælo, tu illi temporarium, ille tibi æternum. O Redemptor orbis, quando tam liberaliter soluis, & tuos hospites tam bene remuneraris,
quæ-

quæso te, diuerte etiam & quiescē in anima mea: postquam in illa, per tuam gratiam, dignam tibi sedem paraueris, vt sit instar cænaculi mundi & apparati, possitque cum Propheta dicere: *Paratum cor meum Deus, Paratum cor meum.* *Psal. 56. 107.*

Tale sit denique, vt Maiestas tua, cor mundum ingressa, cum ipso ibi cænare dignetur: te cibum præbente de teipso, vt pascatur de te vero agno, & pane viuo, qui descendisti de cælo, dans vitam hominibus.

Sed quid est, dulcis IESU, quod cū sis modò Bethaniæ in Magdalenæ & Marthæ ædibus, adsit etiam carissima Mater tua, vt non cum illis facias hoc vltimum Pascha? Cur non huius temporis breue hoc solatium præstas Matri, cui non post multas horas, occasionem daturus es acerbissimorum dolorum? Cur hoc labore discipulos oneras, vt quærant locum & apparatus huic cænæ: cū hic commodissimè iam appa- rata habeas omnia? & quod caput est, cum hæc omnia tibi hic tanto amore & suauitate ministrantur? vsque eò, vt si hæ dilectæ fæminæ alium locum non haberent, vel in solo corde locum facerent, vbi & tu cum discipulis & ipsæ tecum dulciter gauderent?

Licet

24. MEDITATIONES

Licet hic cogitare, quid non fecerit ignitæ illius Magdalenæ animus, quid nõ tentarit, vt suum apud se magistrum retineret. Vbi verò nihil vidit se posse, plena mæore, conuertit se ad matrem deprecatricem adhibendam: quam & sciebat maiori quàm se flagrare desiderio, & autoritate plurimum apud filium valere. Hanc igitur vt precum suarum apud filium sit interpres rogat. Itaque & illa, partim hoc subito Christi consilio anxia, partim aliorum mæstia, quam nec Discipuli iam dissimulabant, hæsitans an hæc vltima esset profectio, suspensio animo filium amplectitur, & pro materna libertate ita loqui incipit. Et omnes præsentis, & me in primis Fili mi, maximo perfuderis gaudio, si hoc Pascha nobiscum manseris, & tua nos præsentia exhilaraueris, quod ita raro nobis præstitisti, neque iter suscipias Hierosolymam, vbi in inimicos incidas, qui, vt probè nosti nunc acriore quàm vnquã antea, flagrant in te odio, quod sola morte tua exstinguant. Quod si alij filij, tametsi procul absint à parentibus, tamen hoc tempore se ad eos conferunt vt diem solennem vnà peragant, quomodo tu cum in vna mecum sis domo, sic me relinques? Respice in
qui-

quibus adhuc miseris fuerim, quas tui amoris causa varijs temporibus & suscepi, & pertuli. Tantas corporis fatigationes, tantas animi molestias, tanta pericula, paupertatem, & solitudinem, que tecum vna toleravi, nunc huc nunc illuc fugiens. Hæc omnia, tantum saltem apud te valeant, vt tot dolores hanc vna habeant pro compensatione consolationem.

Cum hæc dolens mater dixisset, & ad finem, non valens se vltius continere, lacrymas addidisset, non potuit fieri, quin tenerrimo affectu cor filij emolliretur. Itaque verbis amore & pietate plenis illi respondet. Et ego noui carissima mater, me tibi verbis meis nouum dolorem & curam allaturum, veruntamen quia delegi te, non solum vt esses mihi Mater; sed etiam vt socia omnium molestiarum & passionum, vt sis postea & consolationum: hoc tibi planè edico, sic velle Patrem meum, vt eam ad Passionem & mortem, atq; tempus ipsum iam instat, quo hoc mihi officium præstandum est, propter quod ab illo missus sum, & hanc à te carnem accepi. Tempus iam est, quod oporteat pro salute mundi impleri in me omnem iustitiam. Nec possum diutius differre, nedum facere.

cere vobiscum Pascha, cum ita à Patre meo sit constitutum, vt in qua vrbe verus agnus est immolandus, in eadē mysticus ille & legalis offeratur, & manducetur. Vos igitur cum pace mea hīc manete, & quemadmodum ego per obedientiam promptē amplector hanc crucem; sic quæso & vos prompto animo offerre me paternæ voluntati.

Perpende hīc, quæ sagitta, & quis gladius fuerit ille, qui pijsimæ Matris animam, ad vltima hæc dilecti filij verba penetrauit. Volebat & optabat aliquid vicissim respondere; sed crudelis dolor ita illi cor perstrinxerat, vt non sineret illam verba formare, sed tacitas solum ex oculis lacrymas profundere. Potes hic coniecturam facere, quæ cogitationes in illo mæsto Virginis pectore tum versatæ sint: qui affectus resignationis in voluntatem Dei, qui item affectus amoris & caritatis in filium. Hinc erat voluntas obediendi cupidissima, quæ illam incendebat, non modò vt filium, sed etiam vt seipsam, si ita opus foret, vltro ad mortem offerret. Inde amor in filium, ita vt cum cogitaret illa opprobria, ludibria, ignominias, mortem, deniq; infamem carissimi filij, omnia eius viscera caritatis materna commouerentur. Hoc igitur

DE PASSIONE DOM. 27

tur in conflictu cū media consisteret, nihil poterat, nisi flere. Vicit deniq; desiderium implendæ voluntatis diuinæ: itaque in vno simul momento, & se filium suum veluti sacrificium offerens æterno Patri, hunc in modum respondit. Quam acerbo me dolore afficis, fili mi? Verè si ita visum fuisset Patri tuo, morerer ego pro te: aut certè, si te mori necesse est, lubens tecum vnà mortem obirem: quando reliquum vitæ meæ tempus sine te, nihil erit nisi mors perpetua. Quod si nec id potest, & fixum est hoc Patri, vt ego viuam, tu ad mortē pro salute hominum voceris, abi sanè filii mi, cum bona mea precatione, & benedictione Patris. Abi iam tot annos desiderate cunctis gētibus, perface mandata Patris, perface id officiū quod omnes Angeli & homines à te expectant & optant. Ego interea in mæstitia & solitudine, dies noctesq; lacrymando consumam: donec tu vnicum bonum meum; desiderato tuo reditu tristitiam iterum abstergas.

Vidisses iam alias lacrymas B. Virginis, quam Agar, quum aspiciens filium suum vicinum morti, coram illo lacrymabatur. Vidisses in hac acerba diuulsione, talis matris à tali Filio tam inter se
aman-

28 MEDITATIONES

amantium, alios planctus & amoris signa, quàm inter illos duos fidelissimos amicos David & Ionathan, cum alter ab altero separaretur. Vidisses similiter in persona Virginis, magnum illum Patriarchum Abraham, stantem diuina quadam fortitudine, & Unigenitum filium suis manibus sacrificantem. Sed huius Virginis Sacrificio, fortitudo & constantia illius Abrahamici longè superatur, quod & ipsa mulier esset, & Mater: filium autem offerebat, non solum hominem, qualis Isaac, sed qui Deus simul esset & homo: quemque ipsa non filij tantum, sed parentis, & sponsi loco haberet. Denique vt grauis erat illius dolor, ita & sociarum, quæ pietate & amore IESV adhærebant. Facile hîc cogitabis, quot fuderint lacrymas, & quàm acerbum & crudelem omnes putauerint hunc discessum; in primis afflictâ Mater, cum filius vnicus, quem plus se ipsa amabat, manibus crudelissimorum hostium se traditurus discederet. Intolerabilis erat, cum ipsi, tum cæteris hæc separatio; & si fieri potuisset, deduxissent sanè Christum de hac sententia. Sed nimirum plus poterat in corde IESV, zelus honoris paterni, & salutis nostræ, quæ illi suadebant vitam pro nobis ponere.

tere, quàm vel affectus amicorum & familiarium, vel lacrymæ Matris. Itaque cum omnibus ad extremum valedixisset, sumpto à Matre osculo pacis, ad voluntarium mortis sacrificium, instar mansueti agni profectus est.

COLLOQVIUM.

ROGABIS Christū D.N. vt quemadmodum ipse misit discipulos, ad præparandum Pascha Hierosolymis: & Bethaniæ relicta matre cum reliquis amicis, vt Patri obediret profectus est, vt inter inimicos Pascha perageret: sic per Spiritus Sancti gratiam paret animā tuam, vt ipsius diuino amore, consumente omnes in te humanos affectus, & creaturarum rerum amores, nihil vnquam vel secundis vel aduersis rebus quæras aut desideres, nisi vt quicquid illi placet, id in te quàm perfectissimè impleatur.

DOCUMENTA.

- Q**VI in illis rebus obedientiam præstant, in quibus iustis de causis ab obedientia liberi erant, idq; vt alijs exemplum præbeant, tanto maiore sunt virtute præditi, quanto sunt Christo similiores; qui cum nulla lege teneretur, vt ta-
men

men nobis exemplum relinqueret, voluit se sponte legi subijcere.

2. In rerum externarum angustijs, non nimia est capiendū sollicitudo, sed Deo fidendum: illudq; cogitandum, si modo nos illi fideliter seruiamus, & ante omnia regnum Dei & gloriam eius quaramus, fore, ut ille non desinat necessaria nobis curare. Quemadmodum Christo, tamen si nullum apparatus fecisset ad Pascha, omnia tamen ad tempus praeesto fuerunt.
3. Misit Christus Petrum & Ioannem, ad parandum Pascha. Petrus bonā actionem, Ioannes deuotam significat contemplationem. Sic nos si cupimus dignum parare in anima locum, quo corpus Christi in Sacramento accipiamus, premittere debemus virtutum actiones cum deuotis orationibus.
4. Domum, quam Christus ad celebrandum Pascha erat ingressurus, prius ingreditur homo, portans lagenam aquae: ut intelligamus, cum in S. Sacramento Dominum recepturi sumus, lauandam prius purgandamq; animam, aquis lacrymarum & contritionis de peccatis.
5. Si cupimus, ut D. N. in corde nostro hospes esse dignetur, efficiamus ex illo cenaculum grande, stratum: grande per magnitudinem fidei, amplitudinem spei,
cari-

caritatis latitudinem, stratum varietate virtutum omnium.

6. Cum Christus Patris mandato vocaretur, ut Hierosolymam iret ad crucem, discessit Bethania, relicta Matre, amicis, & omnibus qua apud illos iucunda esse possunt. Sic nobis, cum ut diuinis preceptis obediamus, itemq; sanctis inspirationibus, si quando nos Deus vocet Hierosolymam, id est, ad visionem pacis, ad statum scilicet perfectiorem, ubi vera est pax, abijciendus est omnis affectus & respectus humanus: relictis enim parentibus, amicis, atq; omnibus qua mundo grata sunt, currendum est alacriter, ad amplectendam cum Christo crucem obedientiam.

7. Parentes & amici Christi Bethania erant. quod domum afflictionis significat: At verò hostes & crux Hierosolymis, qua est visio pacis: quo latenter indicatur, inter parentes, & mundi voluptates, nihil nisi molestias Spiritus inueniri, per crucem è contrà persecutionum & afflictionum, rectà iri ad veram & perfectam pacem.

MEDI-